

καί, ἡ κόμη του μακρὰ καὶ καταμέλανος, οἱ ὀφθαλμοὶ του βαθύχρους καὶ μικροί.

Ἀφ' οὗτου ἡ Ροζίτα ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε θέσιν εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῶν περικυκλούντων αὐτῶν, οἱ παριστάμενοι ἐγένοντο θεαταὶ θεάματος λίαν περιέργου.

Ὁ ὀργανοπαίκτης ἀφῆκεν ἀποτόμως τὸ κλαρινόν του καὶ ἐκραύγασεν :

— Ροζίτα !

Ἡ ὥραία ξανθή, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ πλῆθος, οὐδὲ νὰ ἐρυθρίασῃ διὰ τὰ ράκη τοῦ πτωχοῦ ἱταλοῦ, ἐρίφθη εἰς τοὺς βραχίονάς του κράζουσα :

— Ματθαῖ !

Καὶ ἀμφοτέρω, ἀφοῦ ὁ ἀνὴρ συνήγαγε τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ἐν τῷ πέλῳ αὐτοῦ ριφθέντα, διητυνύθησαν πρὸς τὸ μελόδραμα, ἐνθα ἡ Ροζίτα καὶ ὁ σύντροφός της εἰσῆλθον εἰς πρόδρομόν τινα ὅπως ἀποφύγῃσι τὰ περίεργα βλέμματα τῶν ἀκολουθῶν αὐτοῦς.

Ἡ χορεύτρια διελθούσα σειρὰν ὅλην διαδρόμων καὶ διαβῆσα διαφόρους κλίμακας, σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἐπαίτην, ἐφθασε τέλος εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου εἰσελθούσα ἔκλεισε τὴν θύραν ἔσωθεν καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ.

— Εἴμεθα ἐν τῷ οἴκῳ μας, τῷ εἶπε, καὶ δύναμεθα νὰ συνδιαλεχθῶμεν, πτωχέ μου, Ματθαῖ.

Ἡ μικρὰ ἐκείνη αἴθουσα ἦτο τὸ θεωρεῖον τῆς Ροζίτας.

— Καὶ πῶς εὐρίσκεισαι εἰς Παρίσιους ; ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Ἦλθον νὰ σὲ εὕρω.

— Ἐμέ ;

— Ὁ Ρωμαῖος Ρόκας ἀπέθανε.

— Ἀ ! εἶπεν ἡ χορεύτρια ἦτο κακὸς ἀνθρώπος, ἀλλ' ὅπως δῆποτε θὰ διατάξω νὰ γείνῃσι λειτουργίαι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

— Ὁ Ματθαῖος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του.

— Θὰ χρειασθῶσι πολλὰ, εἶπε, διὰ νὰ ἐξιλεωθῶσι τ' ἀμαρτήματά του.

Καὶ ὁ βοερός δὲν ἔπαυε θαυμάζων τὴν ἀρχαίαν του σύντροφον.

— Ἀ ! πόσον ὥραία, ἐγείνες ! τῇ εἶπε, ἐγὼ τὸ εἶχα μαντεύσει καλῶς. Καὶ κατέστης διάσημος χορεύτρια Ροζίτα ; τὸ ἔμαθον εἰς τὸ Μιλάνον ὅπου ἐπῆγον ὅπως σ' εὕρω.

— Πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ δύο μηνῶν.

— Ἀφοῦ ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς Παρίσιους Ματθαῖ ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ γράψῃς νὰ σοῦ στείλω χρήματα ! Καὶ πῶς ἦλθες ;

— Πεζῇ παίζων τὸ κλαρινόν μου, ἐκέρδιζα τὸν ἄρτον μου.

— Πτωχέ Ματθαῖ !

— Εἴμαι συνηθισμένος.

— Ἐπὶ τέλους ἦλθες καὶ ὅλα πηγαίνουν καλὰ πῆς μου τὰ νέα σου.

Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος τὴν θεώρει μετ' αὐξοντος θαυμασμοῦ.

— Σοὶ εἶπον, ἐπανέλαβε, ὅτι ὁ Ρωμαῖος Ρόκας ἀπέθανε, ὁ δὲ Ρωμαῖος οὗτος ἦτο ὁ ἐξάδελφος τῆς Μαρίνας Στρίκονε τῆς γραίας ἥτις σὰς ἀνέβρεψε εἰς τὸ Σάν Μαρτίν.

— Ἀ ! τώρα μοῦ λέγεις σὰς καθὼς βλέπω.

— Μά, ἤλλαξες τόσον, Ροζίτα !

— Ὡμίλει μου ὡς ἄλλοτε, πτωχέ μου Ματθαῖ σὺ μ' ἐπροστάτευσες καὶ δὲν τὸ λησμονῶ !

— Εὐχαριστῶ Ροζίτα, καὶ κάμε ὅπως λέγεις. Πρὶν ἀποθάνῃ ὁ Ρωμαῖος μοὶ ἐφάνερωσε μυστικόν τι, ἢ μάλλον μοὶ ὡμολόγησε ἐν ἐγκλημᾷ ὅταν ἡ Μαρίνα ἀπέθανε, οὗτος ἔκλεψε πᾶν ὅτι εἶχεν αὐτὴ ἐν τῷ οἴκῳ δηλ. ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων καὶ χαρτιὰ ἄτινα ἔκαστε ὡς ἄχρηστα καὶ ἐν τινι κιβωτίῳ διάφορα ἀντικείμενα, καὶ μεταξὺ ἄλλων, δακτύλιον πολυτίμον. Τὸν δακτύλιον τοῦτον πολλάκις ἀπεπειράθη θὰ πωλήσῃ ἀλλ' εἰς ἐκάστην ἀπόπειραν θὰ πωλῶν ὅτι θὰ τὸν φυλακίσωσι καὶ νὰ κατασχῶσι τὸν δακτύλιον, ὥστε, ἐπὶ τέλους τὸν ἐλησμόνησεν ἐντελῶς φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον ἦτο πολὺ ἀκριβὸν καὶ εἶναι δικό σου, Ροζίτα ὁ Ρωμαῖος μοὶ τὸ ἔδωκε νὰ σοὶ τὸ φέρω καὶ ἰδοὺ σοὶ τὸ ἔφερα.

Καὶ σύρας ἐκ μικροῦ σάκκου τὸν ὀπάλιον τὸν περικυκλωμένον ὑπὸ ἀδαμάντων, ὃν ὁ Ροζενδάλ ἐδώρησατο τῇ Γερμανῇ κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ τοκετοῦ καὶ ὅστις ὀλίγας ὥρας κατόπιν ἀφηρεῖτο ὑπὸ τοῦ Περὶ ἀπὸ τὸν δακτύλιον τῆς δολοφονηθείσης νεάνιδος, τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτήν.

Ἡ Ροζίτα ἐγονυπέτησε καὶ τὸ ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

Μὲ τὸ θεῖον ἔνστικτον τῶν εὐαίσθητων ψυχῶν, ἐμάντευσεν ὅτι ἦτο ἱερὸν κημεῖλιον ἀνῆκον τῇ μητρὶ αὐτῆς.

Ὁ Ματθαῖος ἐξηκολούθησε :

— Σὺ δὲν ἦσο κόρη τῆς Μαρίνας Στρίκονε ἐκείνη τὸ εἶπεν εἰς τὸν Ρωμαῖον ἡ μήτηρ σου ἦτο ὥραία καὶ πλουσία κυρία, καὶ ὁ πατήρ σου μέγας ἄρχων. Αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, Ροζίτα μου ὁ Ρωμαῖος ἦτο μέθυσος καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ πᾶν ὅτι ἐγνώριζεν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος, διὰ νὰ τοῦ λύσῃ τὴν γλῶσσαν. Ἐπειτα τὰ εἶχε μαζὴ σου, διότι μὰς ἔφυγε ὅσω ἦσαν σὺ μεθ' ἡμῶν, ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ, διότι ἐμάζευες χρήματα οἱ ἄνθρωποι βλέποντές σε εὐγενῇ καὶ καλῇ, ἠρέσκοντο νὰ σὲ ἀνταμείβουν ὅταν ἔφυγε, ἡ συντροφιά μας ἐπῆγε κακὰ καὶ ἡ ζωὴ μας κατέστη ἀθλία. Πόσαις φοραῖς ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦσο τυχερὰ καὶ ἠκολούθησες τὸν μονομανῆ, ὅστις σὲ ἠγόρασε, καὶ ὅτι δὲν θὰ ὑπέφερες ὅσπιν πενίαν ὑποφέραμεν ἡμεῖς. Ὑπήγαμεν εἰς τὴν Βοεμίαν καὶ ἐκεῖθεν ἐφθάσαμεν εἰς Καύκασον, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν διὰ Σμύρνης καὶ Κωνσταντινοπόλεως κατόπιν ξαναπεράσαμεν ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ἀλλὰ πωθενὰ δὲν ἐκάμαμε προκοπὴν.

— Τέλος πάντων ἦλθες, πτωχέ μου Ματθαῖ. Καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ὑποφέρῃς πλέον διότι ἐγὼ κερδίζω πολλὰ χρήματα.

— Χρεεύουσα πάντοτε ;

— Δυστυχῶς.

— Διὰ νὰ σ' ἐπανεύρω ἐπέρξα ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ὅπου σὲ εἶχομεν ἀρῖσει, καὶ ἐκεῖ ἔμαθον τὴν ἐπιτυχίαν σου καὶ τὴν εἰς Παρίσιους ἀναχώρησίν σου.

— Καὶ οἱ ἄλλοι τί ἐγίναν ; ὁ Βελίνος ποῦ εἶναι ;

— Ἀπέθανε κρημνησθεὶς ἀπὸ τὸ τραπέζι του.

— Ὁ δυστυχῆς ! καὶ ὁ Βέρτολας ;

— Ἡκροτηρίασθη ἡ μαύρη ἄρκτος τοῦ ἔσπασε τὸ χεῖρι.

— Καὶ ὁ Σιαπίνης ;

— Ἐπνίγη μὴ ἔχων νὰ φάγῃ ἐπὶ πολὺς ἡμέρας, ἀπηλπίσθη μόνος ἐγὼ ἀντεῖχον ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σὲ ἐπανίδω μὲ ὑπεστήριξεν εἶχον πάντοτε τὸ προαίσθημα, ὅτι θὰ καθίστασο ἡμέραν τινα μεγάλη καλλιτέχνης ἢ μεγάλη δέσποινα.

— Τώρα δὲν θὰ φύγῃς πλέον ἀπὸ πλῆσιόν μου, Ματθαῖ.

Καὶ ὀπισθοδρομήσασα ὀλίγον, τὸν ὑπέχρεωσε νὰ ἐγερθῇ πρὸ αὐτῆς.

— Ἐμπρός, εἶπε, δὲν μετεβλήθης καὶ πολὺ, Ματθαῖ, ἀναλόγως τοῦ βίου, ὃν διήγαγες θὰ σὲ ἐνδύσω ἀπὸ τὰ νύχια ἕως τὴν κορυφὴν, θὰ καθήσῃς εἰς τὸ σπῆτί μου, θὰ παίζῃς κλαρινό μόνον πρὸς διασκέδασιν καὶ αἱ κακαὶ ἡμέραι θὰ λείψωσι διὰ παντός ἐκτός ἐάν σπᾶσω κ' ἐγὼ κανένα ποδάρι.

Καὶ ἐγέλα καὶ ἔκλαιε συγχρόνως. Ἡ σπάζετο δὲ ἐπανειλημμένως τὸ τοπάλιον.

— Ἐμάντευσε ἀκριβῶς, Ματθαῖ, τῷ ἔλεγε τῶνόντι, χάρις εἰς τὸν Ζαβακὸν κατέστην διάσημος χορεύτρια καὶ ὅμως οὐδὲν τιμαλφές ἀπέκτησα τώρα τοῦλάχιστον θὰ ἔχω ἓνα καὶ οὐδέποτε θὰ φέρω ἄλλο ἐκτός αὐτοῦ.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου, οἱ πυροσβέσται καὶ ἡ θυρωρὸς τὴν εἶδον κατερχομένην τὴν κλίμακα ἐν συνοδίᾳ τοῦ πλανοδίου μουσικοῦ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδόν, ἐμίσθωσεν ἄμαξαν καὶ κατηνύθη εἰς κατάστημά τι ὅπου ἠγόρασε πᾶν ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐνδυμασίαν του.

Καὶ ὅταν τὸν ἐνέδυσεν εὐπρεπῶς διὰ θερμῶν ἐνδυμάτων, ἐπανῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ Πιγὰλ, καὶ τὸν ἐνεκατέστησεν εἰς ἓν ὑπερῶν, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τῆς Ἰουλιανῆς, ἥτις ὠργίσθη σφόδρα διὰ τοῦτο, διότι ἐφοβεῖτο μήτοι ὁ ἐνάρετος γείτων της, διὰ τοῦ ὀργάνου του τῇ ἐτάραττε τὰ ὦτα.

Ἐν τούτοις ἡ μουσικὴ διασκέδασις τοῦ γείτονος, ὀλίγον ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ.

Καὶ ταχέως θὰ μάθωμεν τὴν αἰτίαν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

TONY

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελεῆ κομψότατα τομῆδια ἐξ 68 σελίδων ἑκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆδια τοῦ Ἀ' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρικὴ, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστική, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς. Ἡ Οἰκοδεσποίνα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός. Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τρόφιμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς, Οἰκιακὴ ἀνοσοκομία καὶ Ἡθικὴ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων. — Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίωμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυστότατον. — Συνοδὸν ἐτησίᾳ Ἑλλάδος δρ. 4. Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 5. — Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.